

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **Mgr. D. K.,** zastoupené JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Platnéřská 2, za účasti **Finančního ředitelství v Ostravě**, se sídlem v Ostravě, Na Jízdárně 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2004, č. j. 22 Ca 365/2003 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2004, č. j. 22 Ca 365/2003 - 27, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 12. 8. 2003, č. j. 3420/150/2002, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Havířově ze dne 9. 1. 2002, č. j. 1521/02/370910/6039, jímž bylo podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) zastaveno řízení ve věci žádosti o opravu zřejmých omylů a nesprávností týkající se daně spotřební podle daňového přiznání ze dne 16. 4. 1993. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatelka podala přiznání k této dani u správce daně dne 16. 4. 1993, v němž uvedla, že se jedná o spotřební daň „k 31. 12. 1992“. O tuto daň za prosinec 1992 se však nejedná, neboť zákon č. 587/1992 Sb. (dále jen „zákon o spotřebních daních“) nabyl účinnosti až dnem 1. 1. 1993. Vzhledem ke všem okolnostem, zejména k době podání daňového přiznání, je zřejmé, že se jedná o spotřební daň za zdaňovací období březen 1993. Stěžovatelka totiž mohla spotřební daň podle

přechodného ustanovení § 41 odst. 2 zákona o spotřebních daních přiznat podle své úvahy buď v lednu nebo v únoru anebo v březnu 1993. Jelikož daňové přiznání podala až 16. 4. 1993, aniž přesně specifikovala zdaňovací období, lze logicky dovodit, že se jedná o daňové přiznání za březen 1993. Správce daně toto daňové přiznání akceptoval a v souladu s § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, v tehdy platném znění, konkludentně vyměřil spotřební daň ve výši 313 333 Kč. V daném případě byl podle § 13 odst. 2 zákona o spotřebních daních posledním dnem lhůty pro podání daňového přiznání 15. duben 1993. Jelikož stěžovatelka podala daňové přiznání opožděně dne 16. 4. 1993, považuje se tento den za den vyměření daně a současně za den doručení daňovému subjektu. Finanční ředitelství proto podle názoru krajského soudu zcela správně dospělo k závěru, že prekluzivní lhůta pro vyměření či doměření této spotřební daně podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, která je zároveň lhůtou pro podání žádosti o opravu zřejmých omylů a nesprávností podle § 56 odst. 4 citovaného zákona, uplynula nejpozději dne 31. 12. 1996. Z obsahu správních spisů totiž nevyplývá že by byl v případě této spotřební daně učiněn následně nějaký úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, který by měl za následek přerušení lhůty ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení. Stěžovatelka sice tvrdila opak, ale nijak blíže nekonkretizovala, který úkon směřující k vyměření či doměření spotřební daně za předmětné zdaňovací období měl být učiněn. Proto se krajský soud touto žalobní námitkou dále nezabýval. Jelikož stěžovatelka podala žádost o opravu zřejmých omylů a nesprávností až dne 18. 10. 2001, stalo se tak zjevně po objektivní lhůtě, a krajský soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení ve věci této žádosti.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelka uvedla, že nezákonnost napadaného rozsudku spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle jejího názoru s ohledem na to, že 31. 12. 1992 ještě zákon o spotřební dani nenabyl účinnosti, nemohla takové daňové přiznání podat a toto mělo být posouzeno jako zmatečné a správce daně měl vyzvat stěžovatelku k nápravě nebo u ní provést daňovou kontrolu. To se však nestalo. Zdaňovací období stěžovatelka v daňovém přiznání specifikovala zcela nedůvodně, a tudíž není možné podané daňové přiznání vzít jako základ pro další postup správce daně a následně finančního ředitelství. Dále krajskému soudu vytýkala, že se nezabýval její námitkou, že spotřební daň nebyla Finančním úřadem v Havířově vyměřena, neboť nebyl vydán žádný platební výměr na zaplacení spotřební daně a tato spotřební daň je evidována pouze ve výkazu daňových nedoplatků. Krajský soud se také nezabýval tím, že stěžovatelka nemohla dříve napadnout nezákonnost vymáhání spotřební daně s ohledem na svůj zdravotní stav, který vedl k její plné invaliditě. Proto navrhla aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnilo s právními závěry krajského soudu vyjádřenými v předmětném rozsudku s tím, že trvá na tom, že postup správce daně při vydání napadeného rozhodnutí byl v souladu s právními předpisy. Z těchto důvodů navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stížní bod, v němž stěžovatelka vytýkala krajskému soudu, že se nezabýval její námitkou, že spotřební daň nebyla Finančním úřadem v Havířově vyměřena, neboť nebyl

vydán žádný platební výměr na zaplacení spotřební daně a tato spotřební daň je evidována pouze ve výkazu daňových nedoplatků, je podle názoru Nejvyššího správního soudu nedůvodný. Žaloba stěžovatelky totiž takto formulovaný žalobní bod neobsahuje. Naopak stěžovatelka v žalobě uvedla, že i když daňové přiznání ke spotřební dani podala nesprávně, došlo následně k vyměření daně a poté i příslušenství daně. Protože pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu platí ve smyslu § 75 odst. 2, § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přísná dispoziční zásada, přezkoumá krajský soud výroky napadeného správního rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Vzhledem k tomu, že o neexistenci platebního výměru na zaplacení spotřební daně není v žalobě ani zmínka, neměl krajský soud důvod se touto otázkou zabývat.

Další stížní body, v nichž stěžovatelka jednak namítala, že její daňové přiznání ke spotřební dani k 31. 12. 1992 mělo být posouzeno jako zmatečné a jednak vytýkala krajskému soudu, že se nezabýval tím, že nemohla dříve napadnout nezákonnost vymáhání spotřební daně a daně z obratu s ohledem na svůj zdravotní stav, jsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné, protože je stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu